

bedre, hvis det modsat deres forventning var sådan, at de måtte give op, at der var en langt større mulighed for at samle Sikkerhedsrådet og verden om en militær indsats.

Kl. 18.25

Vi mener, at hvis krigen til slut var uafvendelig, var risikoen for kaos og terror langt mindre, hvis beslutningen blev truffet af Sikkerhedsrådet. Men USA's præsident besluttede krigen, det kan vi ikke forhindre, men vi kan udtrykke en holdning, og vi burde udtrykke den holdning, som de fleste danskere har, og som de fleste af verdens nationer har. Vi burde optræde sammen med vore nordiske og europæiske naboer med et stort, entydigt, humanitært bidrag. Det var Socialdemokraternes appel til regeringen, men regeringen har ønsket denne konfrontation.

Det bedrøver mig dybt, og der bliver en stor opgave efter denne dag med at genopbygge en verdensorden, med at styrke FN, med at samle NATO, med at samle EU. Og der bliver en stor opgave med at genopbygge Irak, helst ved en indsats, hvor EU er samlet og går gennem FN, fordi det vil være den indsats, der har en chance for – modsat en amerikansk besættelse – ikke at gøre regionen til en krudttønde.

Der bliver en stor indsats med at genopbygge en enighed i dansk udenrigspolitik. Det er statsministerens ansvar, at vi bliver splittet. Det er også statsministerens ansvar, at vi bliver samlet igen og ikke bliver ved med at være en fodnote til det store flertal i FN.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg vil tilgive hr. Jens Rohde og alle de andre, der i de sidste mange timer i dag og tilbage i onsdags har overhældt Socialdemokrater, Radikale, Kristelige, SF'ere og Enhedslistefolk med skældsord og falske påstande, fordi vi ved, man hævdede stemmen, fordi argumentet var svagt og samvittigheden dårlig.

Men det, der er på spil, er for farligt til, at vi fortsætter polemikken, og derfor skal min appel være, at regeringen nu sætter sig ned og tænker sig vældig godt om, med hensyn til hvordan vi samler stumpene igen i dansk udenrigspolitik.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil gerne takke for 2 dages lange debatter og for udvalgsarbejdet, hvor vi har vendt alle mulige elementer, problemer og hjørner og sider i forbindelse med problematikken omkring deltaelse i opgøret med Saddam Hussein og hans masseødelæggelsesvåben.

Jeg kan fuldstændig bekræfte hr. Mogens Lykketoft i, at vi var enige. Vi var enige om at støtte FN; vi var enige om at støtte Sikkerhedsrådet; vi var enige om at gå ad FN-sporet. Det er da klart, det er da det, vi havde håbet på hele tiden skulle kunne føre til målet.

Vi kunne jo også konstatere i mandags, at FN-sporet endte blindt, fordi de forskellige parter i FN havde sat hinanden skakmat, og de kunne ikke komme til en ny beslutning – som regeringen aldrig havde forlangt; vi havde ikke bedt om en ny resolution, vi havde støttet Sikkerhedsrådet, hvis det kunne komme til en beslutning.

Men når et spor ender blindt, må man jo gå tilbage ad sporet til den næstsidsste station, hvor den sidste beslutning er blevet truffet. Det var beslutningen fra november måned, 1441, der henviser til og genbekræfter 678 og 687 fra 1990 og 1991. Det mener jeg er logisk, for ellers ville det jo betyde, at verdenssamfundet havde opgivet alle sine tidligere løfter og beslutninger om at afvæbne Saddam Hussein for hans masseødelæggelsesvåben.

I den situation var det jo tydeligt, som vi også har fået bekræftet her og fik bekræftet forleden, at Socialdemokratiet ikke ville være militært med. Det er jo heller ikke det tilbud, hr. Mogens Lykketoft står og giver her, det var heller ikke det tilbud, vi fik fra hr. Nyrup Rasmussen forleden dag, det var det humanitære tilbud.

Men vores opfattelse er, som den var i forbindelse med Afghanistan, at det er nødvendigt med en trestrengt indsats: en militær indsats, en humanitær indsats og en stabiliseringsindsats. Man må jo gå ind militært for at få fjernet Saddam Hussein med hans masseødelæggelsesvåben, som jeg skal vende tilbage til om lidt.

Så må man samtidig gå ind humanitært, og der er vi enige med Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Dansk Folkeparti, Venstre, Det Konservative Folkeparti og Kristeligt Folkeparti om, at i den situation er det vigtigt, at man hjælper den nødstedte, forsømte og undertrykte irakiske befolkning.

Kl. 18.30

Det er jo rigtigt, som Kofi Annan markerede, og som hr. Niels Helveg Petersen refererede, at det klart er en følge af krigens love, at de, som går ind i et territorium med henvisning til kapitel 7, som altså er FN's opfordring til væbnet indsats for at få fjernet masseødelæggelsesvåben, også har ansvaret for ro og orden i området.